

Arrest

nr. 257 616 van 2 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 18 juli 1998 in San Salvador. U woonde van bij uw geboorte tot april 2018 bij uw grootmoeder in de Colonia Villatoro in Ciudad Delgado, departement San Salvador. Daarna verhuisde u naar een eigen woning enkele straten verder,

waar uw vriendin later ook introk. U studeerde sinds 2017 internationale relaties en betrekkingen aan de universiteit Dr. Jose Matias Delgado in Santa Tecla, departement La Libertad. Sinds oktober 2017 werkte u als juridisch assistent bij uw oom, die op zelfstandige basis werkt als notaris en advocaat. U was ook bezig met de opstart van een bedrijf in chocolademelk.

Tussen 29 en 31 juli kwamen twee leden van de bende 18 aan de deur kloppen. Zij vertelden dat ze wisten dat u werkte in een zone van een rivaliserende bende en dat ze ervan overtuigd waren dat u informatie over hen doorspeelde. Aangezien ze u al uw hele leven kenden, zouden ze u echter niets aandoen, maar moest u wel maandelijks 100 dollar aan hen betalen. U verhuisde de volgende dag naar een vriend in de neutrale en beveiligde zone San Jacinto in San Salvador.

Toen u op 15 augustus naar het werk reed werd u door een onbekende gebeld. Deze persoon zei dat ze u zouden vermoorden omdat ze wisten dat u was weggevlucht. Ze zouden u vinden omdat u niet had betaald. Vervolgens verhuisde u meteen naar het huis van uw ouders in de colonia Altos del Cerro in Soyapango, departement San Salvador, waar u tot uw vertrek ondergedoken bleef.

U verliet El Salvador op 25 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 26 september 2019 aankwam.

Op 2 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bende 18.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een notariële verklaring van uw oom, een attest van uw werk, een attest van uw studies, uw geboorteakte, uw blanco strafblad, de eigendomskaart van uw motor, de registratie van uw bedrijf "Tia Delmy", uw vliegticket, enkele rekeninguittreksels, attesten van het werk van uw ouders, een attest van de school van uw zus en enkele krantenknipsels over de veiligheidssituatie in El Salvador.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongelooftwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een

sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast zijn de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig. De reden voor de aanvankelijke afpersing komt namelijk niet aannemelijk over. De bendeleden verklaren namelijk te denken dat u informatie over hen doorspeelde aan een vijandige bende omdat u in een zone van MS-13 werkt, maar stellen dan dat u er met de betaling van afpersingsgeld geen problemen door zal kennen. Ze kenden u namelijk al lang omdat u uw hele leven in de colonia woonde (CGVS, p. 13, 14-15). Het is echter niet geloofwaardig dat ze iemand die ze van spionage verdenken op deze manier zouden behandelen. Indien u werkelijk voor een bende spioneerde zou deze werkwijze u namelijk toelaten uw spionage verder te zetten. Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u dat u dit ook vreemd vond en dat u vermoedt dat ze dit gebruikten als voorwendsel om u af te persen (CGVS, p. 21). Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien ze u in dat geval gewoon konden afpersen zonder hier een voorwendsel voor te moeten verzinnen.

U verklaart voorts ook dat u onvoldoende geld had om dit afpersingsgeld van 100 dollar per maand te betalen en hierom dus uw woning verliet (CGVS, p. 14-15). Ook in de notariële verklaring werd genoteerd dat u verhuisde omdat u dit niet kon betalen (document 3). U kon echter enkele weken later 900 dollar betalen voor uw vlucht dat volledig van uw spaargeld afkomstig was (CGVS, p. 10). Wanneer u vervolgens nogmaals gevraagd wordt waarom u dat bedrag niet kon betalen, stelt u dat u heel veel kosten had, zoals de huur, de universiteit, voeding, brandstof, de onderhoudskosten en de opstartkosten van uw bedrijf, waardoor u het niet kon betalen. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u enkele weken later 900 dollar kon betalen, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u het inderdaad wel had, maar het niet wilde betalen omdat het niet eenmalig was, maar voor de rest van uw leven en u uw hard verdiend geld niet aan hen wilde betalen (CGVS, p. 16-17). U legt dus erg inconsistente verklaringen af over uw mogelijkheid om te betalen en dus ook de reden waarom u meteen verhuisde.

Indien u werkelijk niet kon betalen en ze hadden aangegeven de volgende dag bij u thuis het bedrag te komen halen, zou het voor u inderdaad een risico betekenen om langer in uw woning te blijven. In deze situatie was dat echter allerm minst het geval. Mits betaling van die 100 dollar zouden ze u vervolgens namelijk een maand met rust laten. Uw woning verlaten, en dus niet betalen, zou een hoger risico inhouden aangezien ze u expliciet hadden gezegd dat ze u zouden vermoorden indien u niet betaalde en ze bovendien wisten waar u werkte (CGVS, p. 14-15). Dat u desondanks besloot meteen het huis te verlaten en dus niet te betalen komt dan ook weinig aannemelijk over. Wanneer u hierop wordt gewezen stelt u dat u dat besloot onder heel veel druk en angst, dat u dacht veilig te zijn bij uw vriend en omdat u het openbaar vervoer niet nam, maar dat het een grote fout was om zo te denken. U kan hiermee deze gang van zaken echter niet verklaren.

Het is voorts ook weinig geloofwaardig dat u niet weet op welke dag dit incident plaatsvond. U stelt louter dat het tussen 29 en 31 juli, maar niet meer precies weet wanneer. Wanneer vervolgens gevraagd wordt waarom u het niet juist weet, herhaalt u dat het tussen 29 en 31 juli was, dat dat maar drie dagen is, dat u het niet meer goed weet, dat het al even geleden is en dat u andere dingen aan uw hoofd hebt gehad (CGVS, p. 14). Gezien de grote impact van dit incident is het niet aannemelijk dat u dit niet preciezer kan dateren.

Daarnaast laat u tijdens het persoonlijk onderhoud een belangrijk element van de eerste bedreiging van de bendeleden weg, dat wel in de notariële verklaring werd opgenomen. Daarin staat namelijk dat de bendeleden u waarschuwden geen klacht in te dienen bij de politie. Nochtans kreeg u tijdens het vrij relaas (CGVS, p. 13-14) de tijd om hierover te vertellen en werd vervolgens expliciet gevraagd naar de gebeurtenis van eind juli (CGVS, p. 14-15). Later werd u gevraagd of ze nog andere dingen zeiden buiten dat u 100 dollar moest betalen, waarop u aanvulde dat ze ervan overtuigd waren dat u informatie doorspeelde tussen de twee zones. Hierna werd een laatste keer gevraagd of ze nog andere dingen zeiden en u stelt dat het alleen dat was en dat ze heel direct in hun mededeling waren (CGVS, p. 15).

Ook wanneer u wordt gevraagd waarom u geen klacht indiende bij de politie, haalt u enkel aan dat er veel corruptie is bij de politie en dat ze uw naam moesten noteren en uw leven daardoor gevaar zou lopen. Dat u desondanks geen enkele melding maakt van deze expliciete waarschuwing, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident. Wanneer u op deze omissie wordt gewezen bevestigt u dat de benedeleden dat zeiden en stelt u dat u het vergeten was en dat u er niet graag aan terugdenkt (CGVS, p. 22). Gezien het belang van dit incident en de herhaalde vragen over de inhoud van deze bedreiging is het echter niet aannemelijk dat u zich dat niet zou herinneren.

Voorts komt het onlogisch over dat deze benedeleden u na uw vertrek uit de wijk bellen om te vermelden dat ze u zullen zoeken en vermoorden. Gevraagd waarom ze u bellen om aan u te zeggen wat ze gingen doen, antwoordt u dat u geen idee hebt en dat het misschien was om u te intimideren en bang te maken. Door u te waarschuwen gaven ze u echter net de mogelijkheid om u beter te verbergen.

U legt daarnaast ook tegenstrijdige verklaringen over de datering van dit telefoongesprek. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat ze u een week na uw verhuis belden (Vragenlijst CGVS), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat het op 15 augustus plaatsvond, dus meer dan twee weken na het begin van de afpersing (CGVS, p. 13). Gevraagd deze tegenstrijdigheid te verklaren stelt u dat het bij DVZ had over enkele weken en dat er een verkeerde vertaling was (CGVS, p. 22). Gezien het geringe verschil in het Spaans tussen “unas semanas”, enkele weken, en “una semana”, een week, kan dat inderdaad een verklaring vormen (CGVS, p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat u dit noch bij het voorlezen bij DVZ noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud opmerkte om te corrigeren. Nochtans haalde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wel een ander element aan dat verkeerdelijk was genoteerd bij DVZ en werd u gevraagd of u nog andere opmerkingen had (CGVS, p. 2).

De correctie die u wilde aanbrengen aan de op de DVZ ingevulde vragenlijst was dat u er verkeerdelijk had verklaard, of dat de tolk verkeerdelijk had genoteerd dat u enkele dagen bij uw ouders verbleef, maar dat het in werkelijkheid een maand en een paar dagen was (CGVS, p. 2). U kan hiermee deze tegenstrijdigheid echter niet verklaren, aangezien u bij DVZ expliciet stelde dat u ‘maar’ twee - drie dagen bij uw ouders verbleef omdat u ervan uitging dat de bende dit zou weten (Vragenlijst CGVS, punt 8). Dit komt op geen enkele manier overeen met uw voorgehouden verblijf van een maand en tien dagen bij uw ouders. Wanneer u erop gewezen wordt dat er genoteerd staat dat u twee à drie dagen bij uw ouders verbleef, antwoordt u dat het komt door de vertaling, waardoor veel details verloren gingen, maar dat u geen verklaring hebt voor het grote verschil van een maand (CGVS, p. 22). U kan hiermee deze tegenstrijdigheid niet verklaren. Zelfs indien u bij DVZ gezegd zou hebben dat het een maand en twee of drie dagen, twee of drie weken, of twee of drie maanden was, zou dit namelijk nog steeds tegenstrijdig zijn met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat u over uw verblijf in deze periode tegenstrijdige verklaringen aflegt doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook over het moment van uw verhuis naar uw ouders legt u inconsistente verklaringen af. Wanneer hier expliciet naar wordt gevraagd, antwoordt u namelijk dat het op 16 augustus 2019 was (CGVS, p. 4). Later verklaart u echter dat u de dag van de telefonische bedreiging zelf nog naar uw ouders ging om onder te duiken (CGVS, p. 19). Verder verklaart u ook dat uw oom de verklaring die hij had opgesteld een dag later, op 16 augustus naar u kwam brengen. Wanneer u erop gewezen wordt dat deze verklaring pas op 17 augustus werd opgesteld, stelt u dat het dan zo is, dat u het fout hebt gezegd, dat er veel tijd voorbij is gegaan, dat u veel andere dingen aan uw hoofd hebt, en dat een dag verschil niet zo erg is (CGVS, p. 21).

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u afgeperst en bedreigd werd door de benedeleden van bende 18. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke

lijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte bewijzen uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Ook uw werk bij uw oom, uw universitaire studies, uw blanco strafblad, uw bezit van een motor en uw bedrijf Tia Delmy worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De rekeninguittreksels kunnen louter het bestaan van deze rekening en enkele verrichtingen bevestigen. De vliegtickets bevestigen uw reisweg die evenmin in twijfel wordt getrokken. Het werk van uw ouders en de school van uw zus die u met attesten aantoonen worden ook niet betwist. Wat betreft de notariële verklaring moet opgemerkt worden dat dit louter een neerslag vormt van uw verklaringen bij uw oom en zodus slechts waarde heeft voor zover de erin beschreven gebeurtenissen geloofwaardig worden bevonden, wat in deze niet het geval is. Bovendien verklaart u dat hij deze verklaring opstelde zonder uw aanwezigheid en u vervolgens overhandigde, wat de waarde ervan nog verder vermindert (CGVS, p. 20). De neergelegde artikels handelen volgens uzelf over de algemene situatie met de bendes in El Salvador (CGVS, p. 12). U laat echter na aan te tonen zelf het slachtoffer te zijn geweest van een bende.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij bepaalde weigeringsmotieven te weerleggen. Hij volhardt in zijn relaas en betoogt:

“Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij zijn hele leven in dezelfde wijk heeft gewoond. De bendeleden kennen hem en hij kent de bendeleden ook. Zij weten dat verzoeker niets te maken heeft met criminele activiteiten. Niet voor de bende van zijn wijk en ook niet voor een andere bende. Zij weten dat hij zich exclusief richt naar zijn studies en zijn werk. De beschuldiging van spionage is volgens verzoeker niet ernstig maar enkel een voorwendsel om hem een renta te eisen. Hoewel dit eventueel niet noodzakelijk is, kan dit ook niet als ongeloofwaardig worden geacht. In ieder geval heeft verzoeker nooit getracht te stellen dat deze beschuldiging een ernstige beschuldiging was. Zijn probleem vloeit exclusief voort omwille van het niet betalen van de renta.

Verzoeker zou in staat zijn geweest om de renta eenmalig of enkele maanden te betalen. Op lange termijn zou dit echter onmogelijk zijn. Verzoeker kon ongeveer 100\$ per maand sparen. De gevraagde

renta zou het voor hem onmogelijk maken om verder te sparen. Indien hij elke maand dit bedrag zou moeten betalen zou hij op een zeker moment ook zijn spaargeld aan de bende moeten geven. Hij loopt trouwens ook het constant risico dat de bende het gevraagde bedrag zou verhogen, tot het punt dat hij het niet meer zou betalen.

Zodra de bende de renta vraagt is dit risico voor verzoeker gekend.

Dit is de reden waarom hij aangeeft dat hij de renta niet kan betalen.

Verzoeker heeft nooit geprobeerd te laten uitschijnen dat hij de renta niet zou kunnen betalen. Hij heeft zelf zijn bankrekening uittreksels neergelegd om alle duidelijkheid te schetsen over zijn financiële situatie.

Daarnaast wenst hij dit ook niet betalen en hij ervoor kiest om naar een beveiligde colonia te verhuizen waar' geen bendeleden aanwezig zijn. Vanaf dit moment wordt hij beschouwd als iemand die zich tegen de bende verzet. Hij werd omwille van het niet betalen van de renta met de dood bedreigd.

De appreciatie van de verwerende partij dat het logischer zou zijn om een eerste betaling van 100\$ te doen en pas daarna naar oplossingen zoeken is een zeer subjectieve appreciatie. Men kan altijd de beslissingen die onder druk genomen worden bekritisieren. Echter, voor zover zij niet irrationeel zijn, moeten zij maar in een mindere mate worden gebruikt om de geloofwaardigheid van een relaas te betwifelen.

In casu is het niet irrationeel om naar een beveiligde zone te verhuizen nadat de bende van verzoeker een aanzienlijke renta opeist met doodsb bedreigingen. Dat het op lange termijn geen oplossing biedt kan verzoeker niet met zekerheid weten op het moment van zijn beslissing.

Verzoeker schat dat de bendeleden tussen 29 en 31 juli aankloppen bij hem thuis. De exacte dag kent hij niet meer en wil hij niet uitvinden. Hij kan dit ongeveer situeren aangezien dit gebeurde op het moment van de betaling die op het einde van de maand plaatsvindt.

Dit is ook een aanwijzing van de eerlijkheid van verzoeker in zijn relaas. Het zou voor hem, indien zijn relaas verzonnen was zoals de verwerende partij blijkt te vermoeden, heel eenvoudig om gewoon een specifieke datum uit te vinden in zich daaraan houden. Dat hij geen exacte datum kon geven draagt bij aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Dat verzoeker er niet onmiddellijk aan dacht om te vermelden dat de bendeleden hem hebben gewaarschuwd geen klacht in te dienen is omdat verzoeker zelf de politie niet als een optie zag.

Voor hem was deze bedreiging zo onbelangrijk in zijn beslissingen dat hij dit niet als centraal achtte in zijn aanvraag tot bescherming.

Het feit dat de bende verzoeker niet alleen bedreigen maar ook melden dat zij hem bedreigen dat hij overal en altijd gevaar loopt past in hun project van intimidatie. Dit gedrag blijkt niet onaannemelijk op basis van de door verwerende partij toegevoegde informatie.

Wat de tegenstrijdigheden van tussen het eerste interview en het tweede interview moet er worden onderlijnd dat de verwerende partij aanvaard dat het verschil tussen una semana (één week) en unas semanas zo klein is dat een misverstand mogelijk is. Om dezelfde reden is het niet ongeloofwaardig dat verzoeker dit niet heeft opgemerkt.

De tweede tegenstrijdigheid over de duur van zijn verblijf bij zijn ouders werd door verzoeker rechtgezet.

De tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het document van zijn oom zijn niet van die aard dat zij alle geloofwaardigheid van zijn relaas ondergraven.

Om deze redenen moet zijn relaas geloofwaardig worden geacht. Verzoeker werd slachtoffer van afpersing en werd met de dood bedreigd omdat hij de afpersing weigerde te betalen."

Hij kaart de toepassing aan van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het risico in geval van terugkeer moet worden geobjectiveerd waarbij hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie. Hij betoogt dat aangezien hij zich heeft verzet tegen de eisen van de bende, hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende te worden vervolgd. Ook haalt hij aan dat zijn verblijf in het buitenland aan sich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee gepaard gaande gewelddaden.

Verder argumenteert verzoeker op basis van landeninformatie dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegegeweld in het land. Een hervestiging op een andere locatie in El Salvador biedt volgens hem evenmin enige veiligheid.

Verzoeker betoogt nog dat zijn vrees op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoeker op dat het daar aanwezige geweld kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en wel degelijk willekeurig van aard is. Hierbij verwijst hij naar en citeert hij omstandig uit landeninformatie.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij in El Salvador zou zijn afgeperst door bendeleden van de bende Barrio 18 omdat zij ervan overtuigd waren dat hij spioneerde voor een rivaliserende bende. Hij zou evenwel nooit hebben betaald, maar zijn weggevlucht. Om deze reden vreest hij in geval van terugkeer naar El Salvador te worden gedood door Barrio 18.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende

praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, - in casu wegens afpersing en beschuldiging van spionage-, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het risico voor verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Verzoekers paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, zijn werk bij zijn oom, zijn universitaire studies, zijn blanco strafblad, zijn bezit van een motor, zijn bedrijf Tia Delmy en vliegtuigtickets hebben onder meer betrekking op zijn persoonsgegevens, studies, werkzaamheden en reisweg die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor wat betreft zijn rekeninguittreksels die louter het bestaan van deze rekening en enkele verrichtingen bevestigen. Ook het werk van zijn ouders en de school van zijn zus die hij met attesten aantoont, worden niet betwist. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoekers vluchtrelaas.

Wat betreft de notariële verklaring moet worden opgemerkt dat dit louter een neerslag vormt van de verklaringen bij zijn oom. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze verklaring, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoekers oom, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

De nieuwsartikelen kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador, zoals door verzoeker ook zelf aangegeven (NPO, p. 12). De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie heeft evenwel geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

De voorgelegde stukken volstaan wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) het niet geloofwaardig is dat bendeleden die verzoeker van spionage verdenken, hem simpelweg laten gaan mits het betalen van afpersingsgeld, (ii) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn mogelijkheid om te betalen en dus ook de reden waarom hij meteen verhuisde, (iii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker besloot meteen het huis te verlaten en niet te betalen aangezien dit een hoger risico zou inhouden, (iv) het weinig geloofwaardig is dat verzoeker niet weet op welke dag dit incident plaatsvond, (v) verzoeker ten overstaan van het CGVS geen melding maakte van de expliciete waarschuwing van de bendeleden om geen klacht in te dienen bij de politie terwijl dit wel in de notariële verklaring werd opgenomen, (vi) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datering van het telefoongesprek waarbij hij werd bedreigd, (vii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijf bij zijn ouders, en (viii) hij ook over het moment van zijn verhuis naar zijn ouders inconsistente verklaringen aflegt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.5. De Raad stelt vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat de reden voor de aanvankelijke afpersing niet aannemelijk is: *“De bendeleden verklaren namelijk te denken dat u informatie over hen doorspeelde aan een vijandige bende omdat u in een zone van MS-13 werkt, maar stellen dan dat u er met de betaling van afpersingsgeld geen problemen door zal kennen. Ze kenden u namelijk al lang omdat u uw hele leven in de colonia woonde (CGVS, p. 13, 14-15). Het is echter niet geloofwaardig dat ze iemand die ze van spionage verdenken op deze manier zouden behandelen. Indien u werkelijk voor een bende spioneerde zou deze werkwijze u namelijk toelaten uw spionage verder te zetten. Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u dat u dit ook vreemd vond en dat u vermoedt dat ze dit gebruikten als voorwendsel om u af te persen (CGVS, p. 21). Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien ze u in dat geval gewoon konden afpersen zonder hier een voorwendsel voor te moeten verzinnen.”*

Met het louter herhalen dat de beschuldiging van spionage enkel een voorwendsel was om renta te doen betalen, slaagt hij er niet in hier een ander licht op te werpen. Zoals reeds aangegeven, hebben bendeleden van Barrio 18, een van de meest beruchte bendes van El Salvador, immers geen voorwendsel nodig om iemand af te persen. Afpersing is een alomtegenwoordig fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd (UNHCR Guidelines, p. 9). Verzoeker stelt dan wel dat deze beschuldiging niet ernstig was en zijn probleem exclusief voortvloeit uit het niet betalen van de renta, maar komt niet verder dan het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en gaat eraan voorbij dat de door hem aangehaalde reden voor de aanvankelijke afpersing, namelijk de beschuldiging van spionage, allermindst geloofwaardig is. Dat iemand die er door bendeleden van wordt verdacht informatie door te spelen aan een rivaliserende bende, er simpelweg vanaf komt door het betalen van afpersingsgeld, is gezien de beruchte reputatie en werkwijzen van deze bende die erom bekend staat meedogenloos te zijn ten aanzien van informanten die worden gezien als verraders, extreme represailles te nemen en gruwelijke moordpartijen te begaan, zoals blijkt uit de beschikbare

landeninformatie (zie in deze zin UNHCR Guidelines, p. 32; COI Focus 12 oktober 2020, p. 14, 16), niet geloofwaardig.

4.6. Wat betreft de inconsistente verklaringen over zijn mogelijkheid om te betalen en dus ook de reden waarom hij meteen verhuisde, volhardt verzoeker in zijn stelling dat hij wel in staat zou zijn geweest om de renta eenmalig of enkele maanden te betalen maar dat dit op lange termijn niet mogelijk was. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde inconsistentie op te heffen. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij verklaarde aanvankelijk meermaals dat hij het geld niet had en hij niet kon betalen (NPO, p. 15, 16). Ook in de notariële verklaring werd genoteerd dat hij verhuisde omdat hij dit niet kon betalen (document 3). Geconfronteerd met het gegeven dat hij enkele weken later echter wel in staat was om 900 dollar te betalen voor zijn vlucht die volledig van zijn spaargeld afkomstig was (NPO, p. 10), wijzigt hij zijn verklaring en stelt hij dat hij het geld inderdaad wel had, maar het niet wilde betalen omdat het niet eenmalig was, maar voor de rest van zijn leven en hij zijn hard verdiend geld niet aan de bende wilde betalen (NPO, p. 16-17). Dat verzoeker naargelang de vraagstelling zijn verklaringen dermate wijzigt, is niet ernstig. De vastgestelde inconsistentie hieromtrent ondermijnt de geloofwaardigheid als zou verzoeker werkelijk zijn afgeperst. Dat hij een aantal bankrekeninguittreksels heeft neergelegd om duidelijkheid te scheppen over zijn financiële situatie, doet hieraan geen afbreuk.

4.7. Indien verzoeker werkelijk niet kon betalen en de benedeleden hadden aangegeven de volgende dag bij hem thuis het bedrag te komen halen, zou het, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, voor verzoeker inderdaad een risico betekenen om langer in zijn woning te blijven, gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat het niet betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben (COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). Blijkens verzoekers aangepaste verklaringen zat hij echter niet in een dergelijke situatie; hij had immers genoeg geld om minstens eenmalig of gedurende enkele maanden de renta te betalen (verzoekschrift, p. 8). In dit opzicht is het niet logisch dat hij niet eenmalig heeft betaald om op die manier tijd te kopen en zich te organiseren. Mits betaling van die 100 dollar zouden ze verzoeker immers een maand met rust hebben gelaten. Zijn woning onmiddellijk verlaten, en dus niet betalen, hield duidelijk een hoger risico in aangezien ze verzoeker expliciet hadden gezegd dat ze hem zouden vermoorden indien hij niet betaalde en ze bovendien wisten waar hij werkte (NPO, p. 14-15). Daarom treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij het niet aannemelijk acht dat verzoeker desondanks besloot meteen het huis te verlaten en niet te betalen.

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat dit een zeer subjectieve appreciatie is, werpt hier geen ander licht op, te meer daar deze appreciatie steun vindt in objectieve landeninformatie. Benadrukken dat het niet irrationeel is naar een beveiligde zone te verhuizen en te denken dat hij er veilig was, al evenmin. Verzoeker verklaarde overigens duidelijk dat het geen zin had dat hij thuis veilig was als ze hem op straat gewoon konden vinden (NPO, p. 18). In dit verband is het niet ernstig te noemen dat verzoeker na zijn verhuis gewoon is blijven werken, terwijl de benedeleden hadden laten weten dat ze wisten waar hij werkte (NPO, p. 14, 18). Verzoeker kan er niet om heen dat het niet betalen van renta door de benedeleden wordt aanzien als een ernstige daad van verzet. Hij werd ook gewaarschuwd dat ze hem zouden vermoorden indien hij niet betaalde. Dat verzoeker desondanks dergelijk risico nam en zelfs gewoon is blijven verder werken, komt allerminst geloofwaardig over.

4.8. Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker niet weet op welke dag hij door benedeleden van Barrio 18 werd benaderd, afgeperst en bedreigd. Aangezien de vermeende bedreiging een zware impact had op het leven van verzoeker, hij daarom besloot te verhuizen en deze een vrij recent karakter heeft, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit incident preciezer in de tijd kan situeren, al was het maar met een precisering of het een weekdag betrof dan wel een weekeinde. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vormt zijn onvermogen om dit te doen wel degelijk een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van zijn relaas.

4.9. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen melding maakt van de waarschuwing van de benedeleden om geen klacht in te dienen bij de politie terwijl dit wel in de notariële verklaring werd opgenomen, slaagt verzoeker er met zijn verzoekschrift niet in hier anders over te denken. Hij stelt dat hij er niet aan dacht om dit te vermelden omdat hij de politie niet als een optie zag. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van

herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker kreeg tijdens het vrij relaas bij het CGVS de tijd om hierover te vertellen en er werd hem vervolgens expliciet gevraagd naar de gebeurtenis van eind juli (NPO, p. 14-15). Later werd verzoeker gevraagd of ze nog andere dingen zeiden, behalve dat hij 100 dollar moest betalen, waarop hij aanvulde dat ze ervan overtuigd waren dat hij informatie doorspeelde tussen de twee zones. Hierna werd een laatste keer gevraagd of ze nog andere dingen zeiden en verzoeker stelt dat het alleen dat was en dat ze heel direct in hun mededeling waren (NPO, p. 15). Ook wanneer hem wordt gevraagd waarom hij geen klacht indiende bij de politie, haalt verzoeker enkel aan dat er veel corruptie is bij de politie en dat ze zijn naam moesten noteren en zijn leven daardoor gevaar zou lopen. Dat verzoeker desondanks geen enkele melding maakt van deze expliciete waarschuwing, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident. Gezien het belang van dit incident en de herhaalde vragen over de inhoud van deze bedreiging is het niet aannemelijk dat verzoeker zich dat niet zou herinneren of er niet aan zou denken dit te vermelden.

4.10. Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datering van het telefoongesprek waarbij hij door de bendeleden werd bedreigd: *“Bij DVZ verklaarde u namelijk dat ze u een week na uw verhuis belden (Vragenlijst CGVS), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat het op 15 augustus plaatsvond, dus meer dan twee weken na het begin van de afpersing (CGVS, p. 13). Gevraagd deze tegenstrijdigheid te verklaren stelt u dat het bij DVZ had over enkele weken en dat er een verkeerde vertaling was (CGVS, p. 22). Gezien het geringe verschil in het Spaans tussen “unas semanas”, enkele weken, en “una semana”, een week, kan dat inderdaad een verklaring vormen (CGVS, p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat u dit noch bij het voorlezen bij DVZ noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud opmerkte om te corrigeren. Nochtans haalde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wel een ander element aan dat verkeerdelijk was genoteerd bij DVZ en werd u gevraagd of u nog andere opmerkingen had (CGVS, p. 2).”*

Waar verzoeker repliceert dat om dezelfde reden, namelijk het geringe verschil in het Spaans tussen *“unas semanas”,* enkele weken, en *“una semana”,* een week, het niet ongeloofwaardig is dat hij dit niet heeft opgemerkt, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen hem in het Spaans voorgelezen en dat hij deze heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, CGVS vragenlijst). Ook nadat zijn advocaat hem het verslag had voorgelezen, merkte hij dit verschil niet op. Van verzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij de correctheid van de verklaringen die hij bij de DVZ liet optekenen nauwkeurig nagaat en dit verschil tussen enkele weken of een week wel degelijk opmerkt.

4.11. Verzoeker heeft overigens ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn verblijf bij zijn ouders. De bestreden beslissing duidt hierover als volgt: *“De correctie die u wilde aanbrengen aan de op de DVZ ingevulde vragenlijst was dat u er verkeerdelijk had verklaard, of dat de tolk verkeerdelijk had genoteerd dat u enkele dagen bij uw ouders verbleef, maar dat het in werkelijkheid een maand en een paar dagen was (CGVS, p. 2). U kan hiermee deze tegenstrijdigheid echter niet verklaren, aangezien u bij DVZ expliciet stelde dat u ‘maar’ twee - drie dagen bij uw ouders verbleef omdat u ervan uitging dat de bende dit zou weten (Vragenlijst CGVS, punt 8). Dit komt op geen enkele manier overeen met uw voorgehouden verblijf van een maand en tien dagen bij uw ouders. Wanneer u erop gewezen wordt dat er genoteerd staat dat u twee à drie dagen bij uw ouders verbleef, antwoordt u dat het komt door de vertaling, waardoor veel details verloren gingen, maar dat u geen verklaring hebt voor het grote verschil van een maand (CGVS, p. 22). U kan hiermee deze tegenstrijdigheid niet verklaren. Zelfs indien u bij DVZ gezegd zou hebben dat het een maand en twee of drie dagen, twee of drie weken, of twee of drie maanden was, zou dit namelijk nog steeds tegenstrijdig zijn met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat u over uw verblijf in deze periode tegenstrijdige verklaringen aflegt doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas.”*

Met het louter volharden dat hij deze tegenstrijd heeft rechtgezet, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van deze pertinente vaststellingen.

4.12. Het verweer in voorliggend verzoekschrift dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het document van zijn oom niet van die aard zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig ondergraven, kan niet worden aangenomen. Deze inconsistentie heeft immers geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker beweert immers dat hij deze verklaring de dag na de dreigtelefoon heeft gekregen. Gezien de impact hiervan op zijn leven en dit de directe aanleiding betrof van zijn vlucht uit El Salvador,

mag van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij correct kan situeren wanneer hij de verklaring die zijn oom heeft laten opstellen naar aanleiding van de telefonische bedreiging heeft gekregen.

4.13. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De vastgestelde inconsistente verklaringen over het moment van zijn verhuis naar zijn ouders laat verzoeker zelfs geheel ongemoeid. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.14. Alles samengenomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om de commissaris-generaal bij te treden in zijn beoordeling dat aan verzoekers verklaringen over de beweerde afpersing en bedreigingen door Barrio 18 en zijn vrees om te worden vermoord geen geloof kan worden gehecht.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Verzoekers kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat in deze niet, nu verzoeker er niet in slaagt de concrete problemen hij zou hebben, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

4.15. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico zal lopen om door bendes te worden gevisieerd, enerzijds omdat hij reeds in een negatief daglicht is komen te staan en anderzijds omwille van zijn verblijf in het buitenland waardoor hij wordt geacht te beschikken over financiële middelen.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het rapport van Human Rights Watch van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden van Barrio 18 of andere bendes stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende-gerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende-gerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar dat land ernstige problemen riskeert omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.16. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen en voor hem geen intern vestigingsalternatief mogelijk is.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26)

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerde geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmpliceerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeïmpliceerde geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees

voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Wat betreft de rechten van verdediging, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES